Spotify-playlist

Zoek op Spotify naar 'Trucker Girl - De weg kwijt' [1]en luister mee.

1. http://spoti.fi/2leXz0o

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

DE WEG KWIJT

First edition. August 3, 2017.

Copyright © 2017 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Hoofdstuk 1 - Bananasplit

Nina - vandaag

Vandaag is als elke andere dag. Alles loopt op rolletjes. Letterlijk en figuurlijk. Mijn vertrouwde vrachtwagen ruikt heerlijk naar vanilleluchtverfrisser. Mijn favoriete muziek speelt zachtjes op de achtergrond. Alles is zoals altijd. Dat probeer ik mezelf de hele tijd wijs te maken. Als ik dat maar blijf denken, dan is dat ook zo.

Daar op de linkerbaan van de snelweg zie ik een blauwe Volkswagen met een paar vrouwenbenen die onder een nette grijze rok uitsteken. Omdat ik zo hoog in mijn vrachtwagen zit, kan ik niet zien welk gezicht erbij hoort. Zou het een secretaresse zijn? Of zo'n powervrouw die zichzelf probeert te bewijzen in het bedrijfsleven? Zij is zeker ook zo'n zombie.

Ja, ze bestaan écht! Zombies. Maar niet zoals in de films. Ik heb het over gewone mensen die dood zijn vanbinnen. Mensen die vlak zijn en geen gevoel lijken te hebben. Die zich elke dag laten meevoeren door het leven zonder zelf invloed te willen te hebben. Die de sleur van elke dag accepteren zonder zich af te vragen of er iets beters, iets leukers zou kunnen zijn. Die elke dag precies hetzelfde doen als de dag ervoor. Dan ben je toch dood vanbinnen?

Zij is er ook zo één. Wedden? Ze staat waarschijnlijk elke dag in dezelfde file, onderweg naar dezelfde baan, om koffie te drinken met dezelfde collega's, om vervolgens om vijf uur weer in de file te staan om thuis te komen. Eten, tv-kijken, slapen, opstaan, aankleden, ontbijt, file, werken, file, thuis, slapen en dat dan elke fucking dag. Een avontuurloos, emotieloos bestaan, lijkt me dat. Is dat nou leven? En dat tot je 67ste of misschien wel langer. Wat is daar nou leuk aan? Ik zal het nooit begrijpen.

Oké, oké, ik sta nu in dezelfde file, maar heb er altijd voor gezorgd dat ik geen zombie werd. Dat mijn leven vol avonturen zit. Dat ik elke dag nieuwe mensen ontmoet en dat ik zelf bepaal wat ik wel of niet doe. En dat lukt me altijd. Ik ben gelukkig zo. Echt waar. Vandaag ook. Vandaag is net als elke andere dag. Maar is dat zo? Ben ik gelukkig? In de afgelopen twee weken zijn er momenten geweest dat ik daar bijna aan getwijfeld heb. Maar ik ben Nina Palermo. Ik twijfel nooit aan mezelf. Als ik een beslissing neem, kom ik daar nooit op terug.

Hier zit ik dan tussen de zombies. Het idee past wel bij vandaag. Het is een donkere dag met volle, grijze wolken. De eerste regendruppels vallen op mijn voorruit. Maar ík ben geen zombie. Dat ben ik niet. Ik ben het tegenovergestelde van een zombie. Ik ben een non-zombie! Dat is wat ik ben! Ik twijfel nooit aan mezelf. Echt nooit. Nu ook niet.

De Volkswagen rijdt aan me voorbij en ik zet mijn richtingaanwijzer aan om ook links te gaan rijden. Als ik op de linkerbaan ben, schrik ik van het luide gepiep van mijn telefoon dat door de speakers van mijn vrachtwagen schalt. Is het al zo laat? O. Dat is waar ook! Het is tijd is voor mijn dagelijkse telefoontje met mijn beste vriendin Anita.

'Hoi, Tijgertje. Good morning, this morning. Welke roddels heb je vandaag voor me?'

'Hoi, lieve Trucker Girl. Vandaag heb ik geen roddels voor je. Ik wilde even checken of je aan het werk bent en hoe het met je gaat na je ziekte. Voel je je al wat beter? Ben je alweer aan het werk?'

'Het gaat wel, wijfie. Ik ben vandaag maar weer aan de slag gegaan.'

'Heb je Gnocchi bij je?' Ze maakt zich zeker zorgen om me, dat ze me vraagt of ik mijn lieve pitbull bij me heb.

'Heeft Donald Trump een comb over? Hij ligt lekker met zijn dikke kop op mijn schoot nu.' Niet Trump natuurlijk. Maar mijn hond.

Of ze het zal begrijpen, weet ik niet, maar ik moet het toch aan iemand kwijt. Al wil ik het eigenlijk niet toegeven, toch twijfel ik aan mezelf.

'Het is eindelijk gebeurd, hoor. Denk ik. Ik denk dat ík een zombie ben geworden. Precies waar ik altijd zo bang voor ben geweest!'

'Een zombie? Begin je daar nu wéér over? Houd daar nou toch eens een keer over op, girl!' Zij en mijn oma zijn de enige mensen op de wereld die weten wat ik bedoel als ik het over zombies heb. Ik hoor de irritatie in haar stem. Ze weet misschien wel wat ik met het woord zombie bedoel, maar ze zal het nooit echt begrijpen.

Snel probeer ik mezelf te verduidelijken: 'Ik voel me niet lekker ... En het is niet de griep of zo. Tenminste, dat is wat de huisarts zegt.' Ik ben vanbinnen in een zombie veranderd. Voor mezelf besluit ik uiteindelijk toch dat dát het wel moet zijn. Dat denk ik echt. Want als ik niet ziek ben, wat is er dan aan de hand? Waarom vind ik het toch zo moeilijk om mijn draai te vinden? Ik heb mezelf echt moeten dwingen uit bed te komen en weer aan het werk te gaan vandaag. Zo ben ik normaal gesproken niet. Zo... zwaarmoedig. Net een zombie dus. Tenminste, zo stel ik me voor dat zombies zich voelen. Leeg. De grote krop die in mijn keel zit, kost moeite om door te slikken.

Ik wou dat ik de afgelopen twee weken uit mijn geheugen kon wissen. Op delete klikken, of zo.

Ibuprofen en Paracetamol zijn normaal gesproken mijn beste vrienden. Maar die werken niet tegen deze pijn. Ik ben sterk. Ik ga zeker niet bij de pakken neerzitten. Ik ga geen chocolade eten of mezelf bezatten. Ik ga niet als een zielig hoopje mens op de bank liggen janken! Zó'n vrouw word ik echt niet.

Hoe is het gekomen dat ik me nu zo voel? Die vraag heb ik nog steeds niet voor mezelf kunnen beantwoorden. Mijn leven was goed.

Alles liep op rolletjes. Hoe is alles in Godsnaam zó ontzettend verkeerd gegaan? Het antwoord is simpel: Cowboy is gebeurd. Dát is het!

Ik heb er bijna geen woorden voor. Het enige wat ik kan denken, is dat dit niet waar kan zijn. Dit kan niet mijn leven zijn nu. Straks komen Ralph Inbar of Frans Bauer ergens uit een hoekje springen en blijkt dat ik in een aflevering van Bananasplit zit.

Wil je weten wat er gebeurd is? Dan kan ik beter bij het begin beginnen. En het begin, dat was een paar weken geleden.

Als mijn leven een weg was, ligt er flink wat olie op.

Hoofdstuk 2 – Op rolletjes

Nina - Twee weken eerder

'O ja, dat is lekker.'

Zie je die zwarte Tesla die daar in een donker hoekje geparkeerd staat? Die met de beslagen ramen? Als je goed kijkt, zie je mij daar zitten. Ik zit op zijn schoot, aan de bestuurderskant van de auto. Mijn slipje aan de kant getrokken en mijn rokje om mijn middel gewikkeld, terwijl ik hem hard berijd. Dat ben ik *B.Z. - Before Zombie*.

Sander is een salesmanager die vaak onderweg is. Ik kom hem niet vaak tegen, maar als we elkaar zien, weten we meteen wat er gaat gebeuren en hoe we gaan eindigen. Hij is lief, ruikt lekker en ziet er erg smakelijk uit in zijn grijze pak. Maar wat ik het aantrekkelijkst aan hem vind, heeft niets met zijn uiterlijk te maken. Het is het feit dat hij niet moeilijk doet. We weten dat dit alleen om seks gaat. We verwachten niets anders dan een heerlijke beurt als we elkaar tegenkomen. Zorgeloze, emotievrije seks.

Terwijl ik op en neer ga, staar ik naar hem omlaag. Hij doet de bovenste knoopjes van mijn blouse open en bevrijdt één borst uit mijn kanten beha. Met één hand kneedt hij mijn borst en zonder enige waarschuwing bijt hij hard. Maar niet te hard. Hij weet precies hoe hij dat moet doen om mij helemaal gek te maken.

O, mijn God. Zijn tong cirkelt om mijn gevoelige tepel. Ik geniet van deze intense sensatie. Ik besluit zijn bovenste knoopjes ook los te maken en ga zachtjes met mijn nagels over zijn blote hals en borstkas. Als hij mijn andere tepel tussen zijn vingertoppen rolt en eraan trekt, begin ik te hijgen van opwinding.

Mijn hoofd stopt met denken. Het is alleen hij en ik en dit moment dat we samen beleven. Hij geeft mij iets van hem en ik geef hem iets van mij.

Alle schuld verdwijnt.

Alle verantwoordelijkheid verdwijnt.

Alle verdriet verdwijnt.

Ik voel me vrij. Ik voel me levend. Ik voel me gelukkig. Het is een ongelooflijke adrenalinekick.

'O, o, o, ik ga klaarkomen.' Ik zoen hem op zijn mooie lippen. Dat heerlijk drukkende gevoel dat vanuit mijn klitje omhoog kruipt om zo sidderend door mijn hele lichaam te stromen, probeer ik te onderdrukken.

'Nu al?' Sander hijgt terwijl hij dat zegt. Zijn handen glijden door mijn haren. Zachtjes trekt hij eraan zodat ik recht in die mooie ogen van hem kijk. Ik knik ja terwijl ik nog een paar keer op en neer ga over zijn harde pik. 'Zo nauw.' Hij voelt dat ik bijna klaarkom en neemt het pompen van me over om samen met mij te kunnen klaarkomen. Dan druk ik mijn voorhoofd tegen het zijne aan en komen we bijna tegelijkertijd klaar.

Ik hou veel van seks. Het gaat mij niet zozeer om het achternajagen van het orgasme, maar om de hele ervaring. Om de onverwachte ontmoeting. Zijn aandacht die alleen op mij is gericht. Om het gewild zijn en de lichamelijke verbinding met een ander mens. Het geven en nemen en achteraf de vrijheid in de eindeloze toekomstige mogelijkheden. Alle volgende avonturen die op me staan te wachten. Alles bij elkaar opgeteld, geeft dit mij een ontzettende kick.

Als we weer op adem zijn gekomen en ik mezelf weer wat gefatsoeneerd heb, bekijkt hij me met een ondeugende grijns op zijn gezicht.

'Ben je volgende week weer in de buurt, *same time, same place*?'

Er is geen ruimte in mijn leven voor Sander. Er is geen ruimte voor meer dan dit. Hier moeten we geen gewoonte van maken. Er mogen geen uitzonderingen zijn. Niet voor Sander of voor enig andere man. Dat heb ik al lang besloten en daar kom ik niet op terug. Hoe lief Sander ook is.

Ik wil zijn dag niet verpesten. Dus ik zeg: 'Wie weet?' en stap uit zijn auto. Ik sla de deur achter me dicht en begin weg te lopen. Met een ondeugende grijns kijk ik nog even achterom en geef hem een knipoog na.

'IS IT TOO LATE NOW TO SAY SORRY?'

Fanatiek zing ik mee met de hit van Justin Bieber. Of zoals Anita en ik hem noemen: *Lick me Bieber.* Het is een grapje dat alleen wij begrijpen. Hij heeft een videoclip waarin een knap meisje zijn blote buik likt. Vandaar.

Dat ik graag hard meezing met mijn favoriete nummers in de privacy van mijn vrachtwagen is één van mijn best bewaarde geheimen, maar ik geniet er met volle teugen van. Dan voel ik me vrij en veilig. Er is niets beters om de werkdag mee te beginnen.

Het nummer wordt plotseling onderbroken door het gepiep van een inkomend telefoongesprek. Ik zat zo diep in gedachten verzonken dat ik me helemaal kapot schrik. Het duurt ongeveer een seconde om te beseffen dat het Anita aan de telefoon is.

'Hoi, Tijgertje! Good morning, this morning! Wat voor roddels heb je vandaag voor me?'

'Hoi, Trucker Girl! Heb je gehoord van de speciale vergadering die de hoge piefen hebben ingepland vrijdag?'

'Nee, nog niet. Ik heb nog geen kans gehad om mijn e-mail te checken. Wat hebben ze nú weer?'

'Die mail is een maand geleden al verstuurd, girl! Hoe vaak moet ik je zeggen dat je elke dag je e-mail moet checken? Anyway, er schijnen weer *ontwikkelingen* te zijn die te maken hebben met Audi USA Corporate die men aan ons wil mededelen. En ze willen meteen van het feit dat iedereen bij elkaar is, gebruik van maken om af te sluiten met een groot feest. Ze pakken groots uit en hebben alvast voor iedereen een hotelkamer geboekt in verschillende hotels. Het wordt dus een *big deal*. Ik ben zo benieuwd! Jij gaat toch wel?'

'O, daar moet ik even over nadenken.' Op zich ben ik altijd wel in voor een feestje. Ik ben een echte "pluk de dag"-meid. Maar dit is wel erg last minute en de vrijdag reserveer ik altijd voor oma.

'Ik laat het je nog weten.'

'Nee, je móet gaan, Nina! Met wie moet ik anders lachen om die bekakte bedrijfstrutjes met hun mooi gemanicuurde gelnageltjes? En John is er trouwens ook!'

'O ja, dat is waar ook! Ik kwam John vorige week nog tegen bij de rustplaats vlakbij Koblenz. Hij is overduidelijk smoorverliefd op je!' Vrachtwagenchauffeur John is een lieve jongen die lang getrouwd is geweest en te lang heeft vastgezeten in een zombie-achtige relatie. Met zombie-achtig bedoel ik emotieloos en liefdeloos... Hij was duidelijk niet gelukkig. Nu dat eindelijk afgelopen is, hebben hij en mijn gekke vriendin Anita een soort los-vaste relatie, met heel veel... Ik heb vier letters voor je: S.E.K.S.

'Als John erbij is, waarom heb je mij dan nog nodig? Ik durf te wedden dat jullie het eerste het beste lege kantoor binnenglippen om hete, wat zeg ik, *stomende* seks te hebben en te neuken alsof jullie leven ervan afhangt. Dan blijf ik alleen achter en zie ik je de hele avond niet meer.'

'O nee, Nina, daar hoef je niet bang voor te zijn, want ik ben veel te nieuwsgierig naar de *ontwikkelingen* die men ons wil mededelen. Normaal gesproken ben ik van alle roddels op de hoogte, maar hi-

erover doen ze zo geheimzinnig! Niemand weet wat er gaat gebeuren. Dat wil ik voor geen goud missen!'

Anita is verslaafd aan roddels. Als zij een roddel vertelt, zie je haar ogen groter worden en haar wenkbrauwen omhoog gaan. Ze gaat zachter praten zodat je dichterbij moet komen om het te kunnen horen. Ze geniet er echt van.

'En wat de hete seks betreft... Ik heb besloten dat ik vrijdag *hard to get* ga spelen.' Terwijl ze dat zegt, zie ik haar gezicht voor me met dat typisch ondeugende glimlachje van haar.

'Hoe bedoel je? Ga je hem seks ontzeggen? Kun jij dan zelf ook maar één dag zonder?' Van het idee kan ik niet anders dan hardop lachen.

'Ik denk dat hij het zelfs fijn zou vinden om enkele dagen geen seks te hebben met je. Om even op adem te komen, weet je wel?'

Aan de andere kant van de lijn hoor ik haar diep zuchten. 'Niet grappig, Nina! Weet je, de laatste tijd doet hij alsof hij geen zin heeft. Ik moet élke keer weer het initiatief nemen. Hij gaat er wel gretig op in, maar achteraf gaat hij zeuren en klagen dat hij eigenlijk te moe was, dat we dat niet hadden moeten doen. Daar knap ik toch zo op af!'

'Wauw, dat had ik nooit verwacht van zo'n stoere vent als John.'

'Nee, ik ook niet. En ik ben het ondertussen echt zat aan het worden. Dus ik ben van plan hem vrijdag de hele dag op te geilen. Ik trek mijn strakste jurkje aan en de hoogste stilletto's die ik kan vinden. Lijden zal hij! Pas als hij me op zijn knieën smeekt, mag hij misschien mijn poesje likken!'

'Gatver, *too much information,* Anita! Is het niet te vroeg op de dag voor die vieze praat van jou? Zullen we afspreken dat we voortaan pas in de middag over seks praten? Ik heb eerst een paar koppen koffie nodig!'

'Weet je wat voor mij de druppel was?' Ze klinkt verontwaardigd en gaat door: 'Laatst was hij op zijn tablet YouTube-filmpjes aan het

kijken, maar *ik* had zin in seks. Dus ik dacht, ik trek alvast zijn schoenen uit en rits zijn broek open. Terwijl ik daarmee bezig was, vroeg hij ineens: *Wat ben je aan het doen?* Dus ik zei, *Ik ga je pijpen*. Weet je wat hij toen zei?'

'Ik weet niet of ik dát wel wil weten, lieverd.'

Wat ze nu zegt, of nou ja, ze gilt het zó hard door de telefoon dat ik denk dat de andere weggebruikers het ook gehoord moeten hebben "*No more rape!*" No more rape, zei hij! In het Engels, om stoerder te lijken, of zo! Kun je dat geloven!? Dus nu ben ik er klaar mee! Ik heb nog nooit meegemaakt dat een man mij op zo'n manier het gevoel geeft alsof ik één of andere op seks beluste hoer ben!'

Even is het stil. Ik heb een paar seconden nodig om te bedenken wat ik nu ga zeggen. Ook al vind ik het een erg grappig verhaal, ik weet zeker dat het voor Anita een heel serieus probleem is. Zij vindt het absoluut niet grappig. Voor haar is seks heel belangrijk in een relatie. Zij gelooft nog in relaties.

'Wauw. Ik weet even niet zo goed wat ik daarop moet zeggen, schat. Heeft hij dat niet als grapje bedoeld? Misschien was hij gewoon moe? Je moet gewoon even geduld hebben. Het komt wel goed.'

'Ja, ja, maar vrijdag piept ie wel anders. Wacht jij maar af!' Ze lacht op haar eigen duivelachtige manier. Zo van *muhaha*! Ik weet dat ze haar hoofd achter in haar nek gooit terwijl ze dat doet. Ik kan niet anders dan hetzelfde doen, maar heb nu al wel een beetje medelijden met die man.

'O, ja. Over iets anders.' Ineens klinkt ze serieus. Daardoor word ik altijd nieuwsgierig naar wat ze nu te vertellen heeft. Anita is bijna nooit serieus.

'Zeg het maar.'

'John rijdt ons erheen vrijdag. Dan kan ik je mijn presentatie laten zien die ik maandag moet houden.' Ik had moeten weten dat het over werk zou gaan. Dat is het enige wat Anita echt serieus neemt.

'Is goed, schatje.' Anita is heel goed in haar werk, maar is altijd op zoek naar dingen die ze nog kan verbeteren. Dat is de reden waarom zij ook zo goed is in haar werk. Aangezien ik een universitaire opleiding bedrijfskunde heb genoten, vraagt ze me ook vaak naar mijn mening en dan help ik haar natuurlijk graag.

Vrijdag wordt een leuke dag. Een leuk feestje, gratis drank en vrienden om me heen. Wat wil een meisje nog meer?

Als mijn leven een weg was, zou het een pas aangelegde ZOA zijn. Veilig en makkelijk, met een hoog percentage holle ruimte.

Hoofdstuk 3 – (Be)leven

Nina

Het is donker. Ik sta aan de kant van een verlaten snelweg. Zo te zien is het midden in de nacht. Ik zie de maan en de sterren. Het is koud. Er waait een harde wind en ik heb geen jas aan. Er zijn zoveel sterren... en ze staan zo laag aan de hemel... Dat heb ik nog nooit gezien en het geeft me een eng gevoel.

Waar is mijn vrachtwagen? Waarom sta ik hier alleen en waar is de rest van het verkeer? Het lijkt wel een scène uit een enge film. In de verte zie ik een groep mensen over de snelweg naar me toe komen lopen. Het is een grote groep. Zo'n vijftig man, minstens. Langzaam komen ze op me af.

Zodra ik hen zie, begin ik naar hen toe te rennen, maar al snel stop ik weer en probeer ik te zien wie ze zijn. Ze zijn nog te ver weg om er een scherp beeld van te krijgen. Stap voor stap komen ze dichterbij.

Dan hoor ik het. Een zacht gezoem. Waar komt dat vandaan? Er zijn verder geen andere auto's of gebouwen waar het geluid vandaan zou kunnen komen, dus kijk ik terug naar de naderende groep mensen.

Ineens besef ik dat het gezoem van bij hen vandaan komt. Het zijn stemmen. Menselijke stemmen en ze komen dichterbij. Het geluid wordt harder. Ze grommen en huilen en jammeren.

Ze staan nu dichtbij genoeg om er een scherper beeld van te krijgen. De angst slaat toe als ik plotseling besef dat het geen mensen zijn. Het zijn monsters met grauwgrijze gezichten. Sommigen hebben niet eens huid op hun gezicht. Enkel spieren en bloed overal. An-

deren lopen mank of missen een arm of been. Ze komen steeds dichterbij!

De paniek slaat toe. Wat moet ik doen? Ik moet hier weg, maar ik kan nergens heen. Ik kijk om me heen, maar mijn hersenen zijn in shock en ik sta als aan de grond vastgenageld.

Dan zie ik hen, daar tussen de zombies. Twee gezichten die ik goed ken, al zijn ze nu bijna onherkenbaar. De normaal gesproken zo sprankelende blauwe ogen van mijn moeder zijn nu grijs en bloeddoorlopen. Ik herken het kuiltje in de kin van mijn vader dat zo kenmerkend was. Het zijn mijn ouders, maar toch ook niet. De mensen die ooit mijn ouders zijn geweest, zijn nu zombies. Ze herkennen mij!

Er komt gehuil en gejammer uit hun monden en ze strekken hun armen uit om mij vast te pakken. Ze ruiken walgelijk, naar een mengsel van zweet en rotte aardappelen. Mijn vader grijpt ineens mijn haren vast en mijn moeder heeft mijn trui vastgeklemd tussen haar vieze, bebloede handen. Ik wil wegrennen, maar het lukt niet. Ik kan niet bewegen en kan geen kant op. Het enige wat ik kan, is mijn hoofd van links naar rechts schudden in een poging om mijn haren los te maken uit de handen van mijn vader. 'NEE!'

Ineens hoor ik ergens in de verte een zoete, lieve stem. 'Word wakker, kindje. Word wakker!' Ik word plotseling wakker en kijk in de mooie groene ogen van mijn oma.

'HAD JE WEER EEN NACHTMERRIE, liefje?' Ze komt aan de rand van mijn bed zitten en haalt haar hand geruststellend door mijn lange, warrige haren.

'Het was weer dezelfde droom, oma. Papa en mama en zombies overal.' zeg ik half huilend.

'Shhhh, stil maar, schatje. Ik weet het, ik weet het.'

'Wanneer houdt het nou eens op? Het is elke week wel een keer raak.' Opeens voel ik geen verdriet meer maar boosheid. Ik ben kwaad op mezelf. Kwaad op mijn ouders. Kwaad op de wereld. Met de achterkant van mijn hand veeg ik ruw de tranen van mijn gezicht.

'Hoe lang denk je dat het duurt voordat men volledig genezen is van het heftigste trauma van zijn leven?' Haar blik wordt serieus en krijgt een quasikritische ondertoon, terwijl ze één enkele wenkbrauw optilt.

Ze zucht en vervolgt: 'Wil je alsjeblieft niet zo streng zijn voor jezelf en jezelf wat tijd gunnen?' Ze loopt naar het raam en schuift de dikke, stoffige gordijnen open om het zonlicht naar binnen te laten. 'Weet je dat het een hele mooie dag is vandaag?'

Mijn oma is geen typische oma. Het is een moderne vrouw met een vlot, kort kapseltje en spierwitte haren. Niet grijs, maar wit. Haar lichaam ziet er voor haar leeftijd nog heel goed uit. Ik hoop dat ik wat van haar genen heb geërfd zodat ik er op die leeftijd ook nog zo goed uitzie. Ze is geweldig, maar qua karakter is ze wel een beetje... Hoe zal ik het zeggen? Excentriek.

Net als elke ochtend draagt ze een hip fluoroze Adidas-sportpakje dat strak om haar lichaam zit, gecombineerd met Nike-hardloopschoenen. Andere oudere vrouwen zouden er belachelijk uitzien in die outfit, maar zij komt er goed mee weg.

'Ga je weer powerwalken met de buurvrouw, oma? En mag dat eigenlijk wel, tegelijkertijd Adidas en Nike dragen?'

'Zie ik eruit alsof me dat iets kan schelen?' Een glimlach vult haar rimpelloze gezicht. Ik lach ook.

Natuurlijk heeft oma lak aan de moderegels. Ze heeft veel meegemaakt in haar leven en ik denk dat als de uitdrukking "Pluk de dag" niet had bestaan, zij die zelf uitgevonden zou hebben. Zij doet precies wat ze wil en heeft maling aan wat mensen van haar denken. Daarin lijk ik wel op haar.

'Hoe oud ben jij ook alweer?'

'Vijfenvijftig.' Daarbij probeert ze mij serieus aan te kijken.

'En hoeveel jaar ben je al vijfenvijftig?'

Telkens als ik haar vraag hoe oud ze is, zegt ze weer vijfenvijftig. Niemand weet exact wat haar echte leeftijd nu precies is. Oma beweert dat je maar zo oud bent als je je voelt. Zij bepaalt haar leeftijd - het is niet haar leeftijd die haar bepaalt.

Mijn oma is een sterke, zelfverzekerde vrouw. Ze heeft heel haar leven gewerkt en een kind grootgebracht. Vroeger was ze psychologe en een bekende counselor van Neuro Linguïstisch Programmeren. Dat verklaart waarom alles wat ze zegt een vraag is. Was het je al opgevallen? Het is, denk ik, een tik die ze heeft overgehouden van toen ze haar psychologiepraktijk had. Als mens en als psychologe wil ze graag dat je zelf tot conclusies komt. Ze wil nooit iemand woorden in de mond leggen. Dus stelt ze vragen.

Toen ze net nog maar een week gestopt was met werken, vroeg ze me: 'Besef je wel dat mijn hersenen aan het krimpen zijn?' Ze beweerde dat dát is wat er gebeurt wanneer je je hersens minder vaak en minder intens gebruikt. Maar zoals bij alles, had ze ook daar een oplossing voor bedacht.

Ze besloot schrijfster te worden. Ze schrijft nu van die zelfhulpboeken over seks. Zij weet er alles van en het meeste is gebaseerd op haar eigen seksuele ervaringen. Ze kent alle gadgets en kan er goed over vertellen. Ze is erg succesvol. Ik geloof dat een paar van haar boeken zelfs in het Engels zijn vertaald voor de internationale markt.

Maar ik heb geen enkel boek ervan gelezen. Ik zou niet durven! Ik ben veel te bang om allerlei zaken te weten te komen over haar seksleven. Hoe jeugdig en mooi ze nog is, dát beeld van haar, seksend met mijn opa of met één van haar recente vrienden, zou ik nooit van mijn netvlies af kunnen krijgen.

Opa is lang geleden overleden, maar zij is nooit lang alleen geweest, hoor. Want ze date. Ja, ja. Ik durf met zekerheid te zeggen dat ze in de afgelopen twee jaar dat ik bij haar woon, meer mannen heeft

geneukt dan ik. Ik ben wel benieuwd of ze in die boeken ook alles in de vragende vorm heeft geschreven...

Ze duwt haar borsten met beide handen omhoog. Blijkbaar hangen ze te veel, of zo.

'Wat ga je vandaag allemaal doen?' Ze vraagt dit terwijl ze mijn kant op komt, de dekens van me af haalt en naast me op bed komt zitten. Ik kom overeind en knijp met mijn ogen, nog wennend aan het licht dat ineens naar binnen schijnt.

'Hoezo, wat ga ik vandaag doen? Wat we elke vrijdag doen? Lekker hangen samen! Rondslenteren in de stad. In de grote kerk weer eens twee kaarsjes aansteken. We nemen Gnocchi lekker met ons mee. Een wandeling is goed voor hem.'

'Wanneer ga je die hond nou eens een leuke naam geven?' Ze kijkt me kritisch aan met een opgetrokken wenkbrauw.

'Hoe bedoel je? Die naam past perfect bij hem! Hij is zo'n schattig beestje, net als die lekkere aardappelpastahapjes!'

'Ach ja, het is jouw hond, dus je mag het zelf weten. En hij schijnt het niet erg te vinden. Maar wat ik eigenlijk wil weten, is wat je *vanavond* gaat doen? Je weet wel, je bent jong en je wilt wat? Dat is toch de uitdrukking?' Ze geeft me een knipoog terwijl ze dat zegt.

'Nou, zo jong ben ik niet meer, oma en ik wil *niets,* hoor. Wat ik tot nu toe gezien heb van de mannelijke bevolking stelt erg teleur. En trouwens, ik heb geen zin in zo'n vastgeroeste relatie.'

'Jezus, meid. Hoe oud ben je nou en wie heeft het hier over een relatie? Mocht het ooit zover komen dat er sprake is van een relatie, hoezo zou het vastroesten? Of denk jij soms dat, omdat jouw ouders samen niet gelukkig konden blijven, jou dat ook zal overkomen? Je bent er zelf toch bij? Je kunt het toch maken zoals jij wilt?'

Wel knap zoals ze alleen maar vragen weet te stellen. Ze heeft er talent voor!

'Ja, ja, nou, volgens mij is het niet zo makkelijk. Om me heen zie ik alleen maar saaie stelletjes. Allemaal volgen ze hetzelfde pad. Huis-

je, boompje, beestje, kinderen, werk, vakantie. En als ze nou gelukkig zouden zijn in die sleur, dan begrijp ik het. Maar ze zijn niet gelukkig.'

Het is niet voor niets dat er zoveel relaties stuklopen. De sleur en de saaiheid, dat gaat op een gegeven moment onder je huid zitten. Het is een soort ziekte. Of je gaat eraan onderdoor of je zorgt ervoor dat het je niet te pakken krijgt. En dat doe je door ervan uit de buurt te blijven en jezelf heel goed te beschermen. Dat laatste is wat ik doe.

'Waarom zou je eraan beginnen als je al weet hoe het gaat aflopen? Nee, dat is niets voor mij!'

'Dat begrijp ik, schatje, maar je leeft toch maar een keer? Toch? Denk ik? *Don't worry, be happy*?'

'Maar... Vrijdag is onze dag, oma. Ik kan de rest van de week nog gaan stappen. Ik wil je niet alleen laten.'

Ze staat op van mijn bed, loopt naar mijn kledingkast en opent een deur. 'Wie zegt er dat ik alleen ben? Wanneer ben ik ooit in mijn leven alleen geweest? Je gaat mij toch niet als excuus gebruiken?'

Terwijl ze afkeurend door mijn kleding graait, zegt ze: 'Dus. We gaan straks een mooie, sexy jurk voor je kopen en je gaat vanmiddag naar die bijeenkomst op je werk en naar het feest dat daarop volgt! Over mijn lijk dat ik het laat gebeuren dat jij je leven verspilt! Pluk de dag, schatje!'

Wauw! Daar zat bijna geen vraag meer tussen. Zou ze het aan het verleren zijn? En nét als ik dát bedenk, besluit ze er toch nog een vraag aan toe te voegen: 'Weet je nog?'

'Pluk de dag ... Don't worry, be happy... Hoeveel oneliners ga je vandaag nog meer naar me toe gooien, oma?' Hoe weet zij nou over dat feestje? Dat zal ze wel van Anita gehoord hebben, want die is hier kind aan huis. Ook wanneer ik zelf niet thuis ben.

Dat was dat. Het is bij deze besloten. Bij mij betekent dat één ding: *There's no way back.* Als ik eenmaal iets besloten heb, kom ik er nooit meer op terug. Want ik ben Nina Palermo en Nina Palermo twijfelt nooit aan zichzelf.

Achteraf denk ik dat mijn oma er goed aan heeft gedaan om me die schop onder mijn reet te geven en me te dwingen naar dat feestje te gaan. Die had ik wel nodig. Soms vergeet ik, dat om te genieten van het *leven*, je nieuwe dingen moet *beleven*. En dat is precies wat ik vrijdag ga doen.

Als mijn leven een weg was, zou ik er nog niet op hebben gereden maar wel tot dezelfde bekende eindbestemming komen.

Hoofdstuk 4 – Nothing. Niets. Niente

Sebastian

Naar de buitenwereld toe ben ik de man met de grote pik. De man die bepaalt. De man voor wie vrouwen hun benen wijd open doen, zonder dat ik het hoef te vragen.

Maar ik ben meer dan dat. Ik bestudeer. Ik analyseer. Ik plan.

Ik heb alles onder controle, in alle aspecten van mijn leven. Ik zorg ervoor dat ik *alles* weet. Geen geheim is geheim voor mij en dat is waardevol. Ik gebruik het om mijn doel te bereiken. Ik ken geen schaamte en heb geen geweten wat dat betreft. Iedereen krijgt wat hem toekomt. Daar ben ik van overtuigd.

Er is niets dat ik niet voor elkaar kan krijgen. Nothing. Niets. Niente.

Op die manier heb ik nu een toppositie bij een van de belangrijkste bedrijven op aarde weten te bemachtigen. Daarnaast ben ik gek op vrouwen en ze veroveren, ze bezitten, is ook een spelletje dat ik altijd graag win. Keer op keer op keer.

In mijn zwarte boekje leg ik de laatste hand aan een stuk tekst dat een belangrijke mijlpaal wordt voor de succesvolle executie van mijn plan:

'Wanneer wij seks met elkaar hebben, zal ik de enige zijn met wie je dat voor de rest van je leven doet. Er zullen geen willekeurige avontuurtjes meer zijn met andere mannen. Dat zul je niet meer willen. Want je hoofd en je hart zullen van mij zijn en van niemand anders...'

Nee, het is geen seks dat zij en ik met elkaar gaan hebben. Ik zal haar er telkens aan moeten herinneren dat wat wij gaan hebben, veel meer dan seks zal zijn. Ik moet mijn woorden zorgvuldig kiezen.

'Wanneer wij *de liefde met elkaar bedrijven*, zal ik de enige zijn met wie je dat voor de rest van je leven zult willen.' *Dát is beter.*

Zij is mij vergeten. Maar ik haar niet. Dat kan ik gewoon niet. Ik heb het wel geprobeerd. Ergens doet het wel een beetje pijn om te weten dat zij zo'n grote indruk op mij heeft gemaakt en ik geen enkele op haar.

Zij bezit een stukje van mij. Een stukje dat weinig mensen kennen. En ze weet het niet eens. Haar oma is daar zeker van. Wat ze zei tijdens ons telefoongesprek, eerder vandaag, bevestigt dat.

'Ik zorg ervoor dat ze naar die meeting komt. Maak je daar maar niet druk over.' De zekerheid waarmee ze dat zegt, laat er geen twijfel over bestaan.

'Oké, dat laat ik aan jou over, Corrie. Maar ik ben wel benieuwd of ze mij zal herkennen. Het is nu eenmaal lang geleden.'

'Ach, lieve schat. Weet jij nog hoe je er toen uitzag? Het zware leven dat je toen leed... Je zag er toen zo mager uit. En nu, ben je een sterke, knappe man die leiding geeft aan duizenden mensen ter wereld. Ik durf te wedden dat niemand van toen je nu nog zou herkennen.'

'Het is niet erg als ze me wel zou herkennen, maar ik moet met alle scenario's rekening houden. Dat begrijp je toch wel?'

'Neem maar van mij aan dat ze het echt niet door zal hebben. Ze was toen pas tien!' Zij was inderdaad pas tien. En zonder het te weten heeft zij zo'n een grote rol gespeeld in mijn leven. Ik ben wie ik ben, door haar.

'Lieverd?' voegt ze er terloops aan toe.

'Ja?'

'Zorg goed voor mijn meisje.' De emotie in haar stem valt niet te ontkennen.

'Dat zal ik doen,' zeg ik resoluut. Dat ze mij met haar meest kostbare bezit vertrouwt, geeft me een goed gevoel. Wat ik het liefst wil op de hele wereld, is voor haar zorgen.

'We houden contact,' voeg ik kort toe. Ik hou mijn emoties het liefst voor mezelf.

'Dat doen we zeker.'

De klok boven de voordeur van mijn hotelkamer geeft aan dat het nu halfdrie in de ochtend is. Ik ben zo druk bezig geweest met mijn Nina-veroveringsplan dat ik helemaal vergeet dat er ook nog op zakelijk gebied het een en ander gaat gebeuren de komende tijd. Mijn presentatie aan de werknemers van Audi Duitsland is de eerste stap in de executie van dat plan. Maar dat plan is gemakkelijk. Easy. En minder risicovol. Toch schrijf ik even snel een aantal zinnen op voor mijn presentatie:

'Dit bedrijf is sterk geworden dankzij de mensen die er werken. Maar om internationaal succes te kunnen blijven boeken, moeten we onze belangrijkste *asset*, namelijk onze *mensen,* optimaal inzetten en er alles uithalen wat mogelijk is.'

Nog maar een paar uur. Een paar uur tot de start van mijn plan.

Haar bezitten zal nooit genoeg zijn. Ik was ooit een oerwoud aan duistere geheimen en gevoelens en zij was het zonlicht, dat door de bladeren heen mijn weg, bescheen. Wij zullen *elkaar* bezitten. Zij bezit mij al. Dit is zoveel meer dan een uitdaging. Dit is de rest van ons leven.

Hoofdstuk 5 - Sekscapades

Nina

Mijn spiegelbeeld is een sexy, zelfverzekerde vrouw in een strakke donkerpaarse jurk. Het kledingstuk heeft de perfecte pasvorm, want de diepe V-hals laat mijn meisjes goed opvallen en het zwarte riempje eronder benadrukt mijn zandloperfiguur. Het rokje zit strak rond mijn heupen en loopt naar beneden toe wat wijder uit tot aan mijn knieën. Daardoor blijft het chique en stijlvol.

Je kunt je voorstellen dat ik me niet vaak zo aankleed om vrachtwagen te rijden. Maar de keren dat ik dat wél doe, geniet ik met volle teugen van het gevoel. Elke man zal naar me kijken en moeite moeten doen om zijn erectie onder controle te houden.

Er staat een man achter me en hij slaat zijn armen om mij heen. Een stel grote handen grijpt mijn borsten van achteren beet. O, wat heerlijk. Ik ontspan en gooi mijn hoofd naar achteren. De achterkant van mijn hoofd leunt op zijn schouder zodat ik lekker tegen hem aan kan leunen en van dit heerlijke gevoel kan genieten.

Hij gromt zachtjes en ik voel zijn adem in mijn nek, terwijl hij mijn borsten door de stof van de jurk streelt. Zijn ene hand bereikt mijn blote huid en kneedt mijn borst terwijl de andere mijn borst loslaat en naar beneden afdaalt. De hand gaat over mijn buik en grijpt me vervolgens vast tussen mijn benen. Onderin mijn rug, aan de bovenkant van mijn billen, voel ik zijn harde pik.

Hij drukt zijn enorme erectie tegen me aan terwijl hij heen en weer beweegt, zodat ik elke heerlijke centimeter goed kan voelen. Mijn kont gaat als vanzelf naar achteren en mijn heupen draaien zachtjes van links naar rechts.

Ik voel me zo vrouwelijk en sexy wanneer zo'n grote sterke man me op deze manier vasthoudt en bewondert. De gedachte dat ik zó machtig ben, dat ik een man op deze manier op kan winden. Om zo vastgehouden te worden door twee sterke armen en tegen een grote mannenborstkas aan te kunnen leunen, terwijl ik hem opgewonden hoor in- en uitademen in mijn nek. Niets voelt beter dan dit.

Langzaam kijk ik naar beneden en weer in de spiegel. Er staat niemand achter me en die mooie grote mannenhanden waren slechts een fantasie. Het is maar een paar dagen geleden sinds mijn laatste *sekscapade* met Sander, maar toch ben ik geil. Ontzettend geil.

Onderzoek wijst uit dat mannen elke minuut van de dag aan seks denken. Nou, volgens mij geldt dat voor vrouwen ook. Maar daar wordt nooit iets van gezegd, want wij vrouwen mogen blijkbaar niet geil zijn. Ik begrijp het niet. Ik ben geil, denk heel vaak aan seks en schaam me er niet voor.

Vrouwen beweren vaak dat vibrators een man overbodig maken, maar dat is volgens mij gewoon stoere praat. Als je het mij vraagt, is daar niets van waar. Voor een heteroseksuele vrouw is niets lekkerder dan seks met een man en geen enkele vibrator kan daar tegenop.

Het gevoel van zijn handen op je huid. Zijn vingers die je aanraken op de meest intieme manier. Zijn warme adem in je nek en de geile woorden die hij in je oor fluistert, terwijl hij je langzaam penetreert. Zijn warmte, zijn geur, zijn geluiden, zijn handen. De combinatie van dat alles is wat het een unieke ervaring maakt.

De geluiden... Breek me de bek niet open over de geluiden. Ik denk dat ik daar nog het geilste van word. Het lage gegrom dat uit een mannenkeel komt, het gesmak van kusjes, de kleine geluiden die ik met mijn lippen maak terwijl zijn pik in en uit mijn mond glijdt ...

Handen... Daar heb ik een kleine obsessie mee. Als ik iemand ontmoet, kijk ik altijd als eerste naar zijn handen. Een man moet echte mannenhanden hebben. En dan maakt het niet uit of er eelt op zit of dat ze wel of niet schoon zijn. Wat ik er zo sexy aan vind, zijn

de dikke aders en de lange vingers. Als er ook nog een horloge om de pols zit, kun je me meteen een schoon slipje aangeven.

Sorry, vind je het ordinair dat ik dit allemaal vertel? Dan heb je pech. Wat je nu leest, is echt hoe de meeste vrouwen denken. Wees nou eerlijk.

Wil je weten wat ik bedoel als ik het over *sekscapades* heb? Nou, je weet al hoe het gaat tussen mij en Sander, toch? Dat soort ontmoetingen heb ik niet vaak, maar ze zijn er gelukkig wel. Willekeurige scharrels. Ik ben een mooie, jonge vrouw. Ik vertel je net dat ik van seks houd en dat een vibrator niet voldoet. Dat betekent dus dat ik regelmatig seks heb met mannen. Verschillende mannen. *Casual sex* noemen ze dat, geloof ik.

Hoe ik aan die mannen kom? Zo tijdens de verschillende stops en rustpauzes, die onderdeel vormen van mijn bestaan als vrachtwagenchauffeur, bevind ik me regelmatig in het gezelschap van mooie, stoere mannen. Maar helaas is het niet zo gemakkelijk als het lijkt. Ik kijk altijd wel uit, hoor. Je kunt niet zomaar met iedereen de koffer induiken. Voor je het weet, raken ze aan je gehecht. De helft is getrouwd en daar moet ik al helemaal niets van hebben.

Ik ben altijd heel selectief. Ik mag dan wel een avontuurlijke instelling hebben, maar ik houd mezelf wel aan een aantal basisprincipes. Zoals ik het zie, is het allemaal een spelletje. Ik vind het leuk om een man gek te maken. Net zo lang op de juiste knopjes drukken tot hij me niet weigeren kan. Maar net zoals bij elk spelletje, moeten er regels zijn. Mijn drie sekscapaderegels:

1.Doe een wikkel om die snikkel.

Vrij veilig. Als je aan de pil bent, zoals ik, kan de verleiding groot zijn om het zonder te doen. Maar geen enkele pik is het waard om een geslachtsziekte voor op te lopen.

2. Get in, get out, get over it.

Een sekscapade is een eenmalig iets. Herhalingen moeten zoveel mogelijk vermeden worden. Het betekent dat ik alleen mannen